

Η Ευρώπη ως Άρτεμις

Είκοσι χρόνια αγώνες για τα εναπομείναντα, από τα παιδιά της Νιόβης

Χρήστος Κηπουρός Θράκη 2004

Η Ευρώπη ως Άρτεμις

Εικόνα α.

Το ότι η απόφαση της Ευρωπαϊκής Ένωσης για την Τουρκία είναι ανιστόρητη όσο αντιδημοκρατική, αυτό είναι το λιγότερο. Η επιστράτευση της μυθολογίας στα τρία τουλάχιστον τελευταία μου κείμενα, δεν έγινε τυχαία. Όταν η ιστορία δεν έχει να δείξει προηγούμενο, τότε δεν μένει άλλη καταφυγή. Το ζήτημα είναι

ποιοι θα είναι οι παραλήπτες των βελών της θεάς του κυνηγιού.

Ο πρώτος δεν είναι άλλος από το πολυπληθέστερο έθνος της Ανατολικής Μεσογείου και ταυτόχρονα το μόνο, πλην των ανεστίων λαών, εναπομείναν από τα παιδιά της Νιόβης. Αυτά που ως γνωστόν σκότωσε η Άρτεμις. Ο αρχαίος λαός των Καρδούχων του

Ξενοφώντα. Ο Κουρδικός λαός, του οποίου ο ιστορικός ηγέτης παραμένει έγκλειστος στην ειρκτή του γνωστού νησιού της Προποντίδας. Και αυτό, με τις ευλογίες της Ευρώπης μετά των κριτηρίων της.

Η οποία με την σημερινή της στάση αν μη τι άλλο φαίνεται ότι αναζητά ένα νέο σημείο σύνθεσης. Αυτή τη φορά μεταξύ Ευρωπαϊκού πνεύματος και πνεύματος του Κεμάλ. Ένα μείγμα Δημοκρατίας με ρατσισμό και φασισμό. Αντιλαμβάνεται κανείς πόσο Δημοκρατικό μπορεί να προκύψει το προϊόν της μείξης αυτής.

Όσο τιμά τη Γηραιά Ήπειρο η θεμελίωσή της στον Αριστοτελισμό άλλο τόσο την ατιμάζει η σημερινή προσθήκη κατ'έκταση που στην ουσία, όπως γίνεται, συνιστά εκθεμελίωση. Αυτό είναι το άλλο βέλος. Ο αυτοτραυματισμός. Η αποσιώπηση της αμνηστίας, αυτό ακριβώς είναι.

Η Δημοκρατία από θεμελιακή αρχή, γίνεται πρόσθετος όρος. Τι θα έλεγε άραγε ο Μπρεχτ αν ζούσε. Όταν σήμερα οι απόγονοί του στη Γηραιά Ήπειρο απεφάσισαν να χρησιμοποιήσουν αυγό φιδιού, για το οποίο έγραψε εκείνος, ως πρόσθετο υλικό για τη νέα Ευρωπαϊκή θεμελίωση.

Όταν αντί για τη δημιουργία ενός υψηλού πολιτισμικού και πολιτικού προτύπου σχέσεων όχι απλά κατεβάξει τον πήχη της Δημοκρατίας αλλά στην ουσία

αποφασίζει να τον καταργήσει. Μια τέτοια Ευρώπη όχι μόνο Ευρώπη δεν είναι αλλά ούτε καν Ήπειρος. Μια ξηρά που τα έκανε θάλασσα. Και θα έλεγα ούτε καν Γηραιά.

Αν στα λεξικά αυτό σημαίνει την ηλικιωμένη, και αν μέχρι πρότινος προσέθετε έναν μεγάλο σεβασμό στην ίδια λέξη επειδή παρέπεμπε στη συγκεκριμένη Ήπειρο, ως ένα πολιτισμικό και Δημοκρατικό πρότυπο, από δω και ύστερα κινδυνεύει να σημαίνει σκέτη γριά.

Ας μην επεκταθώ στο τι θα λένε οι ψυχές όσων τα σώματα έγιναν ολοκαυτώματα για την ελευθερία που θυσιάστηκαν γεμίζοντας συγκίνηση τους πολίτες όλου του κόσμου, και η οποία δεν θα έρθει, όσο και τη Δημοκρατία για την οποία, η νέα ερμηνεία των κριτηρίων της Κοπεγχάγης δεν αισθάνθηκε την ανάγκη να συμπεριλάβει ως *sine qua non*, την αμνηστία.

Γιατί τέλος, δεν τιμά καμιά Ευρωπαϊκή πολιτική, η μετάπτωση του Ευρωπαϊκού οίκου, σε μπακάλικο. Άλλοι να ομιλούν για πολύ καλές προσφορές και κάποιοι άλλοι να έχουν αντικαταστήσει, με τέτοιο μάλιστα κυνικό τρόπο, την πολιτική αρχών, με τα αλισβερίσια τους.

Επόμενα δεν τιμά ούτε την πολιτική Ελλάδα. Από τη μια που, ειδικά αυτή, όφειλε να θέσει το ζήτημα της Δημοκρατίας και της πολιτικής αμνηστίας, και από την άλλη που ως προσφυγικός

Ελληνισμός και επόμενα ένα ακόμη εναπομείναν παιδί της Νιόβης, τραυματίζεται διπλά. Μια φορά από την απόφαση καθ' εαυτή, και μια από τον αυτοτραυματισμό της ως χώρα μέλος της Ε.Ε. Με άλλα λόγια η Άρτεμις, που έλεγα, έχει διπλή δουλειά να κάνει εδώ.

Το πλέον όμως λυπηρό είναι ότι όταν σε άλλες πρωτεύουσες της Ευρώπης με τον ένα ή τον άλλο τρόπο οι πολιτικές όσο επίσης και οι κοινωνικές τους αντιπροσωπεύσεις συμπαραστέκονται αν μη τι άλλο στα συλλαλητήρια των προσφύγων, από τους Αρμένιους ως τους Κούρδους, στην πολιτική Αθήνα, τόσο το tricolor ναι της, όσο και το όχι της, είναι πάρε το ένα χτύπα το άλλο. Εξ ου και η απώθηση που εκπέμπουν με τη στάση τους στους πολίτες οι οποίοι έχουν εντελώς διαφορετική γνώμη.

Αν το εκ μέρους της Άγκυρας «aferim Europe», για τη δική μας χώρα, θα αποτελέσει μια παραλλαγή κάποιου προηγούμενου brano, ας πούμε «bravo Atina», δεν πρόκειται να κρατήσει πολύ. Η επιστροφή στην καθημερινότητα των απειλών αν όχι μια νέα τους κλιμάκωση θα διαψεύσει για άλλη μια φορά, όλους.

Τόσο εκείνους που είναι με το σκέτο «ναι» - και οι οποίοι πριν καν καθαρογραφεί το άνοιγμα της Ευρωπαϊκής εξώπορτας στην Τουρκία, ζητούν «Ανάν νάναι και όχι νάναι», για τη μαρτυρική μεγαλόνησο, ώστε να πάρουν τη

ρεβάνς- όσο και εκείνους που φουσκώνουν από εθνικόφρονα υπερηφάνεια για τη στάση τους. Το «ναι υπό όρους». Αυτά τα τρύπια φύλλα συκής.

Αν η Ευρωπαϊκή Ένωση, έστω και τώρα συνειδητοποιήσει, τι ρόλο αναλαμβάνει με την απόφαση της 17ης Δεκεμβρίου 2004, ειδικά απέναντι σε μια χώρα μέλος της, όπως είναι η Κύπρος, και θελήσει να περισώσει έστω τμήμα από τις θρυμματισμένες της αρχές και αξίες, οφείλει παράλληλα να βρει τρόπους να προχωρήσει σε δυο αναγκαίες πολιτικές κινήσεις.

Αν η μια είναι η επίσκεψη αξιωματούχων της στη γνωστή ειρκτική της Προποντίδας, η άλλη έχει να κάνει με τη δημιουργία ενός Ευρωπαϊκού think tank. Του οποίου η απουσία όσο πάει γίνεται ακόμη πιο αισθητή. Η ανάθεση σε αυτήν μιας made in Europe, μελέτης και πρότασης για το μέλλον της Κύπρου, καθόλου δεν μπαίνει στα χωράφια του Γ. Γ. του Ο.Η.Ε.

Γιατί τέτοια δεν υπάρχουν. Το μόνο που υπάρχει είναι η υπεργολαβία του τελευταίου προς όσα έχουν σχεδιάσει και επιθυμούν οι υψηλοί του εντολείς. Θα είναι και προς όφελος του ίδιου του Ο.Η.Ε. να υπάρξει και μια δεύτερη πρόταση, η οποία να κατατεθεί αρμοδίως, στον ίδιο Οργανισμό. Πόσο μάλλον όταν αυτή προέρχεται από ένα πολιτικοοικονομικό μεν οικοδόμημα, θεσμικό υποσύνολο δε, όπως είναι η Ευρωπαϊκή Ένωση.

Με τον τρόπο αυτό, μεταξύ των άλλων, θα διασωθεί και ο Ελληνικός μύθος. Ο οποίος ναι μεν περιγράφει τις δολοφονίες των παιδιών της Νιόβης από την Άρτεμη, όμως ταυτόχρονα η ίδια δεν έπαψε να λατρεύεται ως θεά της γονιμότητας, όταν από κοινού με την παρέα της, τις νύμφες, καλούσαν από τις γυναίκες κατά την ώρα του τοκετού. Μια τέτοια γυναίκα είναι η Κύπρος. Στην οποία και καλείται να προστρέξει, η Ευρώπη ως Άρτεμις.

Εικόνα α. Ομιλία του συγγραφέα σε εκδήλωση που έγινε στις 4 Ιουνίου 1997, με αφορμή την πρόσκληση των 186 Ελλήνων συναδέλφων του Βουλευτών προς τον Κούρδο ηγέτη να επισκεφτεί την Αθήνα,

{} Διετέλεσε Βουλευτής Έβρου {1993-2000}. Το κείμενο που αποτελεί το τρίτο κατά σειρά, με αντικείμενο -την Ευρωπαϊκή στάση και την έναρξη των διαπραγματεύσεων ένταξης της Τουρκίας στην Ε.Ε.- γράφτηκε και δημοσιοποιήθηκε, πριν από το πέρας της συνόδου κορυφής των Βρυξελλών. Εξυπακούεται ότι ως κείμενο ιδεών όσο και αρχών, οποιαδήποτε και αν είναι η τελική έκβαση, δεν πρόκειται να το διαφοροποιήσει.*

Θράκη 17 Δεκεμβρίου 2004,

Τα εναπομείναντα, από τα παιδιά της Νιόβης

«Πριν από όλα, οι Έλληνες είναι Δημοκράτες»

Χ. Κ.

Μπορεί το διάχυτο πλειοψηφικό
αν όχι πάνδημο όχι της Ελληνικής

κοινωνίας για την παροχή της
ημερομηνίας έναρξης ως προς τις

διαπραγματεύσεις της Τουρκικής ένταξης στην Ευρωπαϊκή Ένωση, να φαίνεται ότι έχει την αφετηρία του σε αμυντικές λογικές ή ακόμη και σε ιστορικές φορτίσεις. Ίσως όμως να μην είναι η πραγματική αιτία αυτή. Ίσως να υπάρχει μια βαθύτερη, που να παραπέμπει στην κληρονομιά της αρχαίας αγοράς, της εκκλησίας του Δήμου. Στην υψηλή περί Δημοκρατίας αίσθηση των ιστορικών λαών. Ίσως επειδή πριν από όλα, οι Έλληνες είναι Δημοκράτες.

Από την άλλη βέβαια δεν παύει να αναδίδεται η διαρκής όσο μεγάλη αντίφαση. Η στάση στο ίδιο θέμα εκ μέρους της πολιτικής Ελλάδας -από το ναι ή το ναι υπό όρους μέχρι το όχι της- η οποία προκαλεί θλίψη. Αν μη τι άλλο, σε αυτό συντελεί η άρνηση των μερών της -έστω και για μια φορά- να κάνουν χρήση των καλών υπηρεσιών της πολιτικής. Η οποία μπορούσε να βοηθήσει να επιλυθεί από πολύ παλιά το τριώνυμο: Ελλάδα, Ευρώπη, Τουρκία. Μπορεί κάποιος να κάνουν λόγο για οδικό χάρτη αλλά μάλλον δεν θα ξέρουν περί τίνος πρόκειται, όσο δεν προηγηθεί το πέραςμα σε αυτόν, των ηθικών και πολιτικών λύσεων της εξίσωσης. Γιατί οι λύσεις της δεν έχουν καμιά σχέση ούτε με το μπλε, το πράσινο και το ροζ «ναι» ούτε με το κόκκινο «όχι».

Αν το «ναι» θυμίζει την ιστορική περίοδο με το αγγλικό, το γαλλικό και το ρωσικό κόμμα -τα οποία τηρουμένων των αναλογιών, θα μπορούσε κανείς να πει ότι έχουν εξελιχθεί στις ημέρες μας σε

Αμερικανοτουρκικά κόμματα- το «όχι» έχει να κάνει με το δομικό «όχι» στην Ευρωπαϊκή Ένωση. Το οποίο όσο σεβαστό και να είναι ως πάγια θέση που έχει το συγκεκριμένο κόμμα, τόσο καθίσταται ανεκδιήγητο, όταν από τα πλέον επίσημα χείλη του διευκρινίζεται ότι δεν οφείλεται σε εθνικιστικούς ή και σε σοβινιστικούς λόγους. Λες και δεν υπάρχουν άλλοι λόγοι για το όχι. Διανοητικοί, πολιτικοί, ηθικοί, και κυρίως Δημοκρατικοί. Οι λύσεις του τριωνύμου που έλεγα.

Φυσικά και δεν αναφέρομαι μόνο σε όλους εκείνους τους Ευρωπαϊκούς κύκλους, τους αξιωματούχους του Ευρωκοινοβουλίου και της Ευρωπαϊκής Ένωσης, για τους οποίους οφείλει κανείς να παραδεχθεί, ότι έστω και αργά, προχώρησαν σε κινήσεις και ενέργειες οι οποίες μπορούν να θεωρηθούν ακόμη και ως στιγματισμός της τουρκικής στάσης προς τους ιστορικούς λαούς της Μικρασιατικής χώρας και της Ανατολίας, όσο στους υπόλοιπους ιστορικούς θεσμούς, όπως είναι το Οικουμενικό Πατριαρχείο. Δεν τιμά την Ελλάδα να συμπεριφέρεται κουτοπόνηρα, αφήνοντας μόνους να βγάζουν άλλους το φίδι από την τρύπα. Αντί για το «συν Ευρώπη και χείρα κίνει», να συνεχίζει την πεπατημένη. Να επωάζει, μεταξύ άλλων, επί δεκαετίες το αυγό του φιδιού, σε συγκεκριμένη περιοχή της. Γιατί αυτό κάνει από κοινού με την Τουρκία σε βάρος των Πομάκων, με τον επιχειρούμενο πολύμορφο εκτουρκισμό τους. Μπορεί τα αποτελέσματα να μην είναι τα επιθυμητά, όμως αυτό δεν μειώνει την πρόθεση. Το μείγμα

Κεφάλ μετά Ισλάμ είναι η νέα σύνθεση.

Αναφέρομαι επίσης στο κατεξοχήν οξύμωρο σχήμα το οποίο πλέον κατατρώχει συστηματικά τον Ευρωπαϊκό πολιτισμό. Τις αρχές και αξίες του. Και το οποίο θα εντείνεται, όσο δεν αντιμετωπίζεται. Ομιλώ για τις εν ενεργεία αναρίθμητες ειρκτές των πολιτικών αντιπάλων του τουρκικού καθεστώτος, όπου μεταξύ όλων των άλλων, συνεχίζουν να κρατούνται έγκλειστοι ιστορικοί ηγέτες κινημάτων. Όπως μιλώ για τα στοιχειώδη πολιτισμικά δικαιώματα όλων, χωρίς εξαίρεση, των λαών της περιοχής που συνεχίζουν να μην έχουν κανένα. Από τους Κούρδους και τους Ποντίους έως τους Πομάκους. Έστω και αν για την τελευταία περίπτωση χρειάζεται να εγκαλεστεί και μέλος της Ε.Ε., όπως είναι η Ελλάδα. Η οποία δεν διδάσκει τη συγκεκριμένη γλώσσα, στην επικράτειά της, λόγω των τουρκικών πιέσεων και ενός tricolor μάτσου Θρακών θεσμικών, κάθε βαθμίδας. Ένα έγκλημα με δυο κράτη-ηθικούς αυτουργούς, και πλήθος φυσικών αυτουργών, εκ του μπουκέτου που έλεγα.

Εάν δεν πληρωθούν, έστω δεν εξασφαλιστούν, τα ελάχιστα αυτά προαπαιτούμενα, η αναβολή λήψης οποιασδήποτε απόφασης με ένα ρητό όσο σαφή τρόπο, αποτελεί αναγκαία πολιτική πράξη. Διαφορετικά ούτε η Ευρώπη θα επιβεβαιώνει το όνομά της που τη θέλει να προέρχεται από το «ευρύς» και «ορώ», και που σημαίνει ότι βλέπει μακράν ούτε

καν το όνομα «Γηραιά Ήπειρος». Το λέω αυτό γιατί η λέξη «Ήπειρος» που σημαίνει την «ξηρά» θα έχει διαψευστεί και αυτή αφού θα τα έχει «θαλασσωσει» με μίαν οίκοθεν έκπτωση των αρχών και αξιών της αν δεν τις ακυρώσει στην πράξη.

Πως όμως η Ευρώπη μπορεί να παραμείνει Ευρωπαϊκή, και να μη διολισθήσει σε Αμερικανοτουρκικές σφαίρες, όπως επιμένουν να τη σύρουν πολλές δυνάμεις; Από ετών έγγραφα ότι το Δημοκρατικό αυτό θεσμικό και οικονομικό οικοδόμημα χωρίς την πολιτική γεωοικονομία και χωρίς τη γεωοικονομική Δημοκρατία, δεν μπορεί να προσδοκά σε βιώσιμη προς Ανατολάς διεύρυνση. Δεν θα πάψω να επαναλαμβάνω ότι η ιστορική όσο πολιτισμική και γεωγραφική ολοκλήρωση της Γηραιάς Ηπείρου όφειλε από πριν να συμπεριλάβει τη Ρωσία. Έστω και αν αυτό αναδιτάσσε τη λίστα των υπό ένταξη νέων χωρών. Πέραν αυτών, το υπό διαμόρφωση νέο σχήμα, είναι πολύμορφα πρωθύστερο. Το διακρίνει μια πολλαπλή παραβίαση σειράς.

Σαφώς και είναι ιδιαίτερα θετικό ότι ο Ελληνισμός διαθέτει πλέον δυο φωνές στην Ευρωπαϊκή Ένωση. Αυτό όμως σε καμιά περίπτωση δεν μπορεί να σημαίνει ότι η Κύπρος -όσο να της το ζητούν κάποιοι ή να την απειλούν κάποιοι άλλοι- χρειάζεται να παίξει ρόλους της υψίφωνου του Ελληνικού ντουέτο. Κατ αρχήν αφομοιώνει ένας πολίτης ή πολιτικό πρόσωπο ή ένας λαός ή χώρα, μια πολιτική στάση, τη μετατρέπει σε πολιτική

παιδεία, την κεφαλαιοποιεί, και μετά κάνει το επόμενο βήμα. Μιλώ για το πρότυπο της αξιοπρέπειας στο δημοψήφισμα, αυτή την κόρη οφθαλμού όλων των ιστορικών λαών. Γιατί υπάρχουν παραδείγματα στην ιστορία σύμφωνα με τα οποία δεν είναι λίγες οι φορές όπου η επί της κορυφογραμμής διαδρομή, όταν δεν έχει πολλαπλά εξασφαλιστεί, να καθίσταται αιτία κατακρήμνισης.

Η ίδια άλλωστε ιστορία φωνάζει ότι το επόμενο βήμα της Κύπρου είναι η χρήση του Ευρωπαϊκού γηπέδου προς εξεύρεση μιας, *made in Europe*, λύσης στο Κυπριακό. Είναι μια ευκαιρία να το εκφράσει. Να τα πει στη νύφη, να τα ακούσει και η πεθερά. Ο παρευρισκόμενος και εν πολλαίς αμαρτίαις περιπεσών Γ. Γ. του Ο.Η.Ε. Αυτό που μπορεί να κάνει κατά τη σύνοδο της 17ης Δεκεμβρίου, πέραν των όσων επέτυχε έως σήμερα, είναι να λάβει το λόγο προς το τέλος των εργασιών. Γιατί πολλοί εταίροι τότε θα προηγηθούν και θα υπερασπιστούν εκείνοι την αναγνώριση από την Τουρκία. Ίσως δεν θα χρειαστεί καν να θέσει η ίδια, το ζήτημα. Και γιατί διαφορετικά, αν δεν το κάνουν, τα κριτήρια της Κοπεγχάγης θα αποδειχθούν γράμμα κενό. Επόμενο είναι να μη τιμά καμιά Ευρωπαϊκή Δημοκρατία, τέτοια πνευματική παιδοκτονία.

Μια από αυτές τις χώρες είναι η Ελλάδα, η οποία μπορεί και οφείλει να επωμισθεί το βάρος του Ελληνισμού. Είναι η σειρά της.

Έστω και αν χρειαστεί αυτή να φτάσει μέχρι το θεμελιακό άλλωστε, δικαίωμα της αρνησικυρίας. Γιατί όντως θα πρόκειται για το παγκόσμιο παράδοξο αφού ποτέ στην ιστορία μαθητής δεν διανοήθηκε, άλλους μεν εξεταστές -σε εδάφη των οποίων εισέβαλε προ τριών και πλέον δεκαετιών, και τα οποία νέμεται και κατέχει έκτοτε παρανόμως- να μην τους αναγνωρίζει καν, και άλλους να τους απειλεί να τον περάσουν, με το έτσι θέλω. Έναν δε να τον απειλεί συνεχώς και αδιαλείπτως, σε καθημερινή βάση. Να αποτελεί είδηση η μη παραβίαση εναέριου ή θαλάσσιου χώρου του, και όχι η ίδια η παράβαση και παραβίαση.

Αν όλα αυτά όσα σχετίζονται με την πολυπόθητη ημερομηνία, το λιγότερο που κάνουν είναι να θυμίζουν τσαμπουκά και αν η εν λόγω λέξη-έννοια αποτελεί το ελάχιστο ευρωπαϊκό κοινό πολλαπλάσιο ενώ στην τουρκική γλώσσα σημαίνει αυτόν που έχει καταδικαστεί ξανά, τότε -αν μη τι άλλο- δεν είναι δυνατόν να επιβραβευτεί και από πάνω. Η Ελλάδα, κινούμενη στη σφαίρα των κριτηρίων της Κοπεγχάγης μπορεί να θέσει ηθικά, πολιτικά όσο λογικά, το πλέγμα των σχέσεων της Ευρώπης με την γείτονα. Τότε τα ζητήματα αυτά, από την πολιτική αμνηστία ως την αναγνώριση της Κυπριακής Δημοκρατίας, θα αποδειχθεί σύντομα ότι άνετα συμπεριλαμβάνονται σε «εκείνα που μπορεί επιπλέον να αποδεχθεί», κατά την πρόσφατη φράση του πρωθυπουργού της, η Τουρκία.

Πέραν αυτών, κινούμενη σε μια ανώτερη σφαίρα ενός νέου Ευρωπαϊκού προτύπου θα ολοκληρώσει προσθέτοντας ότι οι Ευρωπαϊκοί λαοί διατηρούν ένα μεγάλο όσο και βαθύ σεβασμό προς τον Τουρκικό λαό, με τον οποίο όλοι, και ιδιαίτερα ο εξ αυτών Ελληνικός, επιθυμούν να ζήσουν εν ειρήνη, ειλικρινεία και φιλία μαζί του, στη νέα κοινή Ευρωπαϊκή πολιτική, οικονομική και αναπτυξιακή διαδρομή. Όπως επίσης ότι τα ίδια αισθήματα διακατέχουν όλους ανεξαιρέτα τους Ευρωπαϊκούς λαούς ως προς τους εν ζωή ευρισκόμενους και αγωνιζόμενους ιστορικούς λαούς που απέμειναν στον ιστορικό Μικρασιατικό χώρο, την Ανατολία, τις απαρχές της αρχαίας Μεσοποταμίας. Τα εναπομείναντα, από τα παιδιά της Νιόβης.

Photo: Βουλή 29 Ιουνίου 1999. Ευθύς αμέσως μετά την απόφαση του τουρκικού στρατοδικείου για τον Κούρδο ηγέτη.

{} Κείμενο του πρώην Βουλευτή Έβρου που γράφτηκε με αφορμή την επικείμενη σύνοδο κορυφής της Ε.Ε.*

Θράκη 14 Δεκεμβρίου 2004,

Η διαταραχθείσα σχέση της Ευρώπης με το Δία

Υπάρχει ένας ακόμη λόγος για αμνηστία στην Τουρκία. Μπορούν αν δεν οφείλουν να τον επικαλεστούν οι Ευρωπαίοι ηγέτες, κατά τη διάρκεια της συνόδου κορυφής. Είτε λέγονται κεντροδεξιοί είτε κεντροαριστεροί. Να το πράξουν, ενόσω από κοινού θα εξετάζουν το βαθμό εκπλήρωσης των κριτηρίων της

Κοπεγχάγης, εκ μέρους της Τουρκίας.

Έχει να κάνει με ένα ηθικό και για αυτό βαθιά πολιτικό και πολιτισμικό κριτήριο. Και κυρίως Δημοκρατικό. Αφορά την Ευρώπη, καθ' εαυτή. Τη σχέση που τη συνδέει με ένα Ολύμπιο θεό. Τον Δία. Όχι βέβαια

τη μυθολογία, και το γνωστό έρωτα των νεανικών της χρόνων με τον μεταμορφωμένο σε λευκό ταύρο, νεφεληγερέτη, ο οποίος ως γνωστό δεν την φέρθηκε και κατά τον καλύτερο τρόπο, αφού την εγκατέλειψε. Αφορά την ιστορία. Μάλιστα την πρόσφατη, όπου η εγκατάλειψη έγινε από την ανάποδη. Του Δία, από την Ευρώπη. Εν προκειμένω, του Ξένιου. Νεαρά, την άφησε. Γηραιά, τον άφησε.

Σε τέτοιες βέβαια περιπτώσεις, δεν μπορεί να ισχύει το «μια σου και μια μου». Ούτε είναι δυνατόν μετά από δεκάδες αιώνες και από το πέρασμα από το μύθο, στη μυθιστορία και την ιστορία, να ισχύει το ίδιο νόμισμα, που όπως λένε, πληρώνει ο ένας τον άλλον. Μπορεί για το ζήτημα που μιλώ, τη μεγάλη ευθύνη να έχει, και να μη την έχει ακόμη αναλάβει, η προεξαετίας κυβερνητική αλλά και ευρύτερη πολιτική Αθήνα, όμως και η υπόλοιπη Ευρώπη δεν είναι άμοιρη ευθυνών. Λεκές μεν Αθηνών, φόντο δε Βρυξελλών. Η εν μέρει εξαίρεση της Ιταλίας, επιβεβαιώνει τον κανόνα. Ας μην πάω στον υπερατλαντικό υποβολέα. Ας μείνω στον έγκλειστο στην ειρική του γνωστού νησιού της Προποντίδας, τον Κούρδο Νέλσον Μαντέλα.

Χρησιμοποιώ αυτό το ιστορικό όσο και πολιτικό ονοματεπώνυμο όχι μόνο γιατί υφίσταται ένας παράλληλος βίος, αλλά και γιατί δεν χρειάζεται να γίνει διορθωτικός και γραμματικός έλεγχος στο κείμενο. Τότε σκέφτομαι αν ποτέ έρθει η στιγμή που δεν θα απαιτείται ανάλογος έλεγχος, για το

ονοματεπώνυμο του Αμπτουλάχ Οτζαλάν. Όταν η Γηραιά Ήπειρος επαναλάβει τη γνωστή κλασική ρήση, ότι Γηράσκει αεί διδασκόμενη. Εν προκειμένω από μια άλλη Ήπειρο, μαύρη μεν στα λόγια αλλά στην περίπτωση που συζητάμε, πολύ πιο λευκή από τη Γηραιά της ομολογη.

Οφείλει εν προκειμένω η Ευρώπη να θέσει απλά και ξεκάθαρα το ζήτημα της αμνηστίας στη γειτονική Τουρκία. Αν η Δημοκρατία δεν αποτελεί θεμελιώδη αρχή κάθε πολιτείας, και είναι κάτι το πρόσθετο, τότε και ο όρος της αμνηστίας, είναι και αυτός ένας πρόσθετος όρος. Αν όχι, τότε είναι και αυτός θεμελιώδης. Τα λέω αυτά γιατί ο Τούρκος πρωθυπουργός επανέλαβε χθες ότι δεν πρόκειται η χώρα του να δεχθεί, πρόσθετους όρους.

Ας μην επεκταθώ στους αξιωματούχους του Ευρωκοινοβουλίου, στο κατά πόσο όφειλαν να ζητήσουν να επισκεφτούν το Ίμραλι. Το αισθάνεται βέβαια κανείς αυτό ως ανάγκη, και ως πολιτική κίνηση και έκφραση, και τότε το ζητά. Βρίσκεται σε ένα όντως υψηλό σημείο, όπου ισορροπούν η πολιτική με την ηθική καθώς επίσης και τις αξίες και τις αρχές, που είναι τα θεμέλια των Ευρωπαϊκών Δημοκρατιών. Και που να φανταστούν ότι και αυτές ακόμη δεν επαρκούν, και ότι χρειάζονται επιπλέον υλικά ενίσχυσης και εμπλουτισμού τους.

Δεν γνωρίζω τι ακριβώς πρόκειται να πράξει μέσα στις αμέσως επόμενες ημέρες, η Σύνοδος κορυφής. Εάν η Ευρώπη ως μια παγκόσμια πολιτική και οικονομική, όσο όμως και συλλογική πολιτισμική οντότητα, θελήσει τελικά να κινηθεί σε μια δικής της ονομασίας προέλευσης, πολιτική και ηθική σφαίρα και παιδεία. Ή εάν κινηθεί στη συχνότητα που εκπέμπει ο γνωστός οικοδεσπότης των Αζορών {α}. Ξέρω όμως τι διαπιστώνει κάθε Ευρωπαίος Δημοκρατικός πολίτης σε τέτοιες ιστορικές στιγμές: πόσο λείπει ένας Όλαφ Πάλμε. Αντί της κλιμάκωσης της διαταραχής, να ζητήσει να αποκατασταθεί, η διαταραχθείσα σχέση της Ευρώπης με το Δία.

Εικόνα α: Γελοιογραφία, η οποία κατά τα άλλα πλέκει το εγκώμιο στο Μπαρόζο. Αν δεν τον θεοποιεί. Δημοσιεύτηκε σε εφημερίδα της Λισσαβόνας, αμέσως μετά από την κατάκτηση του πανευρωπαϊκού κυπέλλου από την Ελλάδα.

Περίπου λέει «στην Ελληνική μυθολογία ο Δίας μεταμορφώθηκε σε ταύρο για να απαγάγει την όμορφη Ευρώπη. Στην μοντέρνα έκδοση μια γαλακτερή αγελάδα της Ευρώπης πάει να την απαγάγει ο Jose Manuel Durao Barroso. Μπορεί να μας πήραν το Euro στο football αλλά εμείς θα τους πάρουμε την αγελάδα».

Θα έπρεπε κανείς να πει -απευθυνόμενος προς όλους τους Ίβηρες αξιωματούχους της Κομισιόν- ότι βρίσκονται πολύ πίσω. Εξ ου και οι περί Τουρκίας, σημερινές δηλώσεις τους. Επίσης, ότι άλλο είναι να βρέχεται η Ευρώπη από έναν ωκεανό, όπως ο Ατλαντικός, και άλλο είναι οι υπερωκεάνιες καταιγίδες. Οι υπερατλαντικές.

Ακόμη όμως και στις Η.Π.Α. υπάρχουν θεσμικά σώματα, τα οποία αναγνώρισαν γενοκτονίες, όπως είναι η Αρμενική, η επίκληση της οποίας κατά τον νέο Πρόεδρο της Ευρωπαϊκής Επιτροπής, συνιστά λαϊκισμό.

{} Το νέο κείμενο του πρώην Βουλευτή Έβρου, γράφτηκε και αυτό εν όψει της αυριανής συνόδου Κορυφής των Βρυξελλών.*

Διδυμότειχο 15 Δεκεμβρίου 2004,

Ο ΓΝΩΣΤΟΣ ΟΙΚΟΔΕΣΠΟΤΗΣ ΤΩΝ ΑΖΟΡΩΝ

Οφείλει εν προκειμένω η Ευρώπη να θέσει απλά και ξεκάθαρα το ζήτημα της αμνηστίας στη γειτονική Τουρκία. Αν η Δημοκρατία δεν αποτελεί θεμελιώδη αρχή κάθε πολιτείας, και είναι κάτι το πρόσθετο, τότε και ο όρος της αμνηστίας, είναι και αυτός ένας πρόσθετος όρος. Αν όχι, τότε είναι και αυτός θεμελιώδης. Τα λέω αυτά γιατί ο Τούρκος πρωθυπουργός επανέλαβε χθες ότι δεν πρόκειται η χώρα του να δεχθεί, πρόσθετους όρους.

Ας μην επεκταθώ στους αξιωματούχους του Ευρωκοινοβουλίου, στο κατά πόσο όφειλαν να ζητήσουν να επισκεφτούν το Ίμραλι. Το αισθάνεται βέβαια κανείς αυτό ως ανάγκη, και ως πολιτική κίνηση και έκφραση, και τότε το ζητά. Βρίσκεται σε ένα όντως υψηλό σημείο, όπου ισορροπούν η πολιτική με την ηθική καθώς επίσης και τις αξίες και τις αρχές, που είναι τα θεμέλια των Ευρωπαϊκών Δημοκρατιών. Και που να φανταστούν ότι και αυτές ακόμη δεν επαρκούν, και ότι χρειάζονται επιπλέον υλικά ενίσχυσης και εμπλουτισμού τους.

Δεν γνωρίζω τι ακριβώς πρόκειται να πράξει μέσα στις αμέσως επόμενες ημέρες, η Σύνοδος κορυφής. Εάν η Ευρώπη ως μια παγκόσμια πολιτική και οικονομική, όσο όμως και συλλογική πολιτισμική οντότητα, θελήσει τελικά να κινηθεί σε μια δικής της ονομασίας προέλευσης, πολιτική και ηθική σφαίρα και παιδεία. Ή εάν κινηθεί στη συχνότητα που εκπέμπει ο γνωστός οικοδεσπότης των Αζορών {α}. Ξέρω όμως τι διαπιστώνει κάθε Ευρωπαίος Δημοκρατικός πολίτης σε τέτοιες ιστορικές στιγμές: πόσο λείπει ένας Όλαφ Πάλμε. Αντί της κλιμάκωσης της διαταραχής, να ζητήσει να αποκατασταθεί, η διαταραχθείσα σχέση της Ευρώπης με το Δία.

Ο Χρήστος Κηπουρός γεννήθηκε στην Κομοτηνή το 1949. Μένει μόνιμα στο Διδυμότειχο. Σπούδασε πολιτικός μηχανικός στη Θεσσαλονίκη. Σύζυγός του είναι η νευρολόγος ψυχίατρος Αλεξάνδρα Τρυφωνίδου. Έχουν δυο παιδιά που σπουδάζουν στο πανεπιστήμιο.

Εκλέχτηκε Βουλευτής Έβρου με το ΠΑ.ΣΟ.Κ. το 1993 καθώς επίσης και το 1996. Απεχώρησε στις 23 Φεβρ. '99, ανεξαρτητοποιούμενος. Στις 13 Μαρτίου του 2000 έλαβε μέρος στην ίδρυση της Δ.Π.Ε.

Ανάμεσα στα έργα προηγούμενων περιόδων είναι: *Δεν θέλουμε η Θράκη να γίνει νέα Κύπρος*, Πενταδάκτυλος, 1989, *Θράκη! Θράκη! Το ένοχο φιλί της Αθήνας*, Ρήσος 1991, *Η Θράκη θέλει αγώνα*, Γόρδιος, 1994. Είναι υπό έκδοση, *Η παρουσία μου στη Βουλή*.

Τα τελευταία έτη ασχολείται με την πολιτική γεωοικονομία. Επίσης το περιφερειακό, τη χωροταξία, τα βιολογικά τρόφιμα, και φυσικά τα εθνικά, όπως και τη Θράκη. Ανάμεσα στα νέα του έργα, εργασίες και κείμενα {2000-2004} είναι: *Αγώνες για τη γεωοικονομική Δημοκρατία*, Γόρδιος, Αθήνα 2002, *Σημειώσεις Πολιτικής Γεωοικονομίας*, Κε.Γε.Με., σε ηλεκτρονική μορφή, Θράκη 2004.

Με τον ίδιο τρόπο εκδόθηκε το βιβλίο του: *Δημοψήφισμα για την Κύπρο, 2004*, καθώς και οι εργασίες: *Κοινόν Ευρωπαίων* και *Οβάλ μυαλά*, 2004. Επίσης, *Ο καλές του Διδυμοτείχου*, όπως τα κείμενα: *πολύφημος τυρός, τα γέλια του Δημόκριτου*, και τα *Άβδηρα*, 2004. "Οι οίωνοί των Θρακών" που ακολούθησαν αποτελούν τον πρόλογο στη "Θράκη". Είναι το καινούργιο ηλεκτρονικό βιβλίο με μια πρώτη συμπερίληψη των κειμένων που γράφτηκαν κατά την τελευταία εικοσαετία για την περιοχή.

Η πρόσφατη εργασία «*Ένας ακόμη φαύλος κύκλος: Αθήνα 2004, Θεσσαλονίκη 2008, Περιφέρεια 2000 ποτέ*» αφορά την επικαιρότητα. Όσο για την εξελισσόμενη συγγραφή του διαρκούς ηλεκτρονικού βιβλίου «*Δημοψήφισμα για το περιφερειακό*» στο οποίο από την όγδοη έκδοση έχει ανεβεί ως τίτλος: «*ΤΕΤΑΡΤΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ*», η παρούσα είναι η εικοστή όγδοη. Ενώ το ένα τμήμα της είναι και η «*τριλογία για τη Μακεδονία*» που έχει επίσης εκδοθεί, αυτοτελώς. Όπως και η εργασία: «*Μια συνδυασμένη μορφή ανάπτυξης στο Διδυμότειχο: Ο ναός Ιωάννη Βατάτζη*».

Τα έργα που εκδόθηκαν σε ηλεκτρονική μορφή βρίσκονται αναρτημένα σε περιφερειακά και ομογενειακά portals και σελίδες Θρακικών Δήμων, όπως στο Διδυμότειχο και στη Μαρώνεια. Επίσης στο Δημοκρίτειο Πανεπιστήμιο.